

Wágner Sándor

Wágner Sándor, az apám 1914-ben.

Apámnak öt testvére volt. A legnagyobb testvére, Tivadar, aki a legtehetségesebb volt, nagyon korán, autóbalesetben elpusztult. Érettségi előtt pár nappal halt meg. A többi testvér: Béla, Erzsébet és Aranka.

Olyan szegények voltak, hogy három zsemle jutott négyüknek. Nagymamám azt csinálta, hogy mindegyik zsömléből kivágott egy-egy negyed zsömlét, és a három negyedét apám kapta. Mert apám volt a legkevésbé erőszakos. Tivadar és apám azért tudott a szegénység ellenére

gimnáziumba járni, mert tandíjmentesek voltak. Mindig mindenből jelesük volt.

Apám már nagyon korán elkezdett járni építkezésekhez dolgozni, hogy a családon segítsen. Az egész iskolai szünetet végigdolgozta. Akkoriban az volt a helyzet, hogy ha valaki leérettségizett, akkor nem tudom, hány hónap munka után mestervizsgát tehetett. Így lett apám építőmester. Azután ment el a műszaki egyetemre. Az első világháborúban az utászoknál szolgált, főhadnagyi rangig ment. Kétszer sebesült, nagyezüst vitézségi érmet és Károly király keresztet [Károly csapatkereszt] is kapott.

Október tizenötödike után [lásd: nyilas hatalomátvétel] a nyilasok elvitték a csillagos házból, ahol laktunk, és soha többet nem láttuk.